

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. JUDr. Helenou Nutilovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodní 231/5, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2020, č. j. 62 Az 1/2020 – 41,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Heleně Nutilové, LL. M., advokátce, **se určuje** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-651/ZA-ZA11-VL16-2019; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Dne 21. 7. 2019 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž z obsahu jeho žádosti, jakož i z následného pohovoru, který se stěžovatelem dne 24. 7. 2019 vedl žalovaný, vyplynulo, že stěžovatel se narodil v Omsku, je ukrajinský státní příslušník, ruské národnosti, křesťanského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, je svobodný a bezdětný, žije s přítelkyní. V zemi původu žil v obci Černovci, v Černovické oblasti. Do České republiky přicestoval v říjnu/listopadu roku 2005, autobusem přes Lvov, do Krakova a odtud do Brna. Občas pobývá v Rakousku, kde má matku. Dříve měl víza za účelem podnikání a za účelem studia v České republice, o udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé; žádost odůvodnil tím, že na Ukrajině mu hrozí trestní stíhání za nenastoupení vojenské služby; v České republice by rád zůstal s přítelkyní a založil rodinu. V rámci pohovoru stěžovatel doplnil, že naposledy byl na Ukrajině v roce 2014 na pohřbu své neteře; při vycestování z Ukrajiny byl na hranicích dotazován na vojenskou knížku o absolvování vojenské služby, kterou vzhledem k tomu, že žije v ČR od roku 2005, neměl; nakonec byl pohraničníky puštěn. Od té doby stěžovatel na Ukrajině nebyl. Stěžovatel podnikal se svojí matkou, která se potom odstěhovala do Rakouska; v roce 2018 podnikatelskou činnost pozastavil; v kontaktu s matkou je 1 - 2x týdně po telefonu, osobně jednou za několik měsíců,

matka jej rovněž finančně podporovala. Stěžovatel sdílí půl roku společnou domácnost s přítelkyní v pronajatém bytě v Českých Budějovicích.

[3] O vízum pro pobyt v ČR stěžovatel přišel v roce 2017 pro neplnění účelu pobytu; následně bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění stěžovatele; vycestoval do Rakouska za matkou a následně se vrátil zpět. Kdyby se vrátil do své vlasti, mohl by být stíhán z důvodu nevykonání základní vojenské služby. Povolávací rozkaz převzala jeho nevlastní sestra v roce 2014, stěžovatel sám jeho obsah nikdy neviděl. Na Ukrajině (možná v Černovci) žijí jeho nevlastní sourozenci – dospělý bratr a sestra, stěžovatel s nimi není v kontaktu. V ČR byl stěžovatel v roce 2013 stíhán za řízení pod vlivem alkoholu, za což dostal podmínku a zákaz řízení, oboje je již vykonáno. S policií v zemi původu žádné problémy nikdy neměl; dodal, že je rusky mluvící Ukrajinec, čímž je jeho situace komplikovaná, on sám má k Ukrajině vlašný vztah. K obsahu pohovoru se následně vyjádřil i zmocněnec stěžovatele, který uzavřel, že stěžovatel volí žádost o mezinárodní ochranu jako poslední možnost, jak se vyhnout trestnímu stíhání na území domovského státu.

[4] Žalovaný označil žádost stěžovatele jako účelovou, spočívající primárně ve snaze o legalizaci pobytu na území České republiky, což ostatně sám stěžovatel, resp. jeho zástupce rovněž i uvedl; žalovaný připomněl, že vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany; zdůraznil, že na Ukrajině byl v roce 2014 zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích, proto by stěžovatel mohl využít i této možnosti, nechce-li např. z důvodů svého přesvědčení bojovat; od roku 2015 nebyla vyhlášena na Ukrajině žádná další mobilizace, naopak probíhá demobilizace. K výkonu vojenské služby jsou na území Ukrajiny povolávány pouze osoby do 27 let, stěžovateli je 32 let a za celé správní řízení žádný povolávací rozkaz nepředložil. Žalovaný připomněl, že stěžovatel žil v zemi původu v Černovické oblasti, která je pod kontrolou centrální ukrajinské vlády a v měsíci březnu 2020 není zaznamenán v této oblasti žádný ozbrojený konflikt. Žalovaný tak neshledal žádný ze stěžovatelem uvedených důvodů jako relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[5] Stěžovatel podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu; během ústního jednání dne 25. 5. 2020, upřesnil, že v době pohovoru dne 24. 7. 2019 žil se svojí již bývalou přítelkyní Ž. Červinkovou v ul. J. Š. Baara v Českých Budějovicích, v současné době žije s L. Kozlovou v ul. S. v Č. B. a jedná se o vážný vztah. Stěžovatel rovněž uvedl, že se necítí být ani Ukrajincem, ani Rusem; jeho mateřským jazykem je ruština. Na západní Ukrajině by mohl být terčem útoků, neboť pro ně není Ukrajincem, a pokud by se měl vydat do Ruska, pro Rusy není Rusem; hrozí mu tak etnické pronásledování. Závěrem stěžovatel zdůraznil, že na území České republiky má zázemí, a žádost o azyl byla jeho poslední možnost k legalizaci pobytu a začlenění se do společnosti; pokud by měl legalizovat svůj pobyt jiným způsobem, musel by vycestovat na Ukrajinu, a to by bylo náročné a zdlouhavé.

[6] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a zamítl ji. K obavám z nástupu do armády s odkazy na konstantní judikaturu uvedl, že tyto nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu; dodal, že nadto stěžovateli ani nebyl povolávací rozkaz doručen do vlastních rukou, resp. jej ani nepředložil. Co se týče udělení azylu z humanitárního důvodu, krajský soud uvedl, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu ke stěžovateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu; zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, ve zbytku země je situace stabilní; na jihozápadě Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází, k ozbrojeným střetům či systematickým násilnostem nedochází. Ztotožnil se pak i s hodnocením žalovaného, že vztah stěžovatele s partnerkou není natolik dlouhodobý a intenzivní, aby bylo možno uvažovat o zásahu do jeho práva na rodinný život relevantní intenzity; ostatně,

pokračování

se svojí stávající partnerkou navázal stěžovatel vztah až v průběhu azylového řízení, byť ještě při pohovoru vztah se svojí bývalou přítelkyní označoval za vážný. Uvedené podporuje argumentaci žalovaného ohledně intenzity vztahu stěžovatele, tj. nejedná se o vztah dlouhodobý, vztah s dětmi, manželský, apod.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; namítá, že krajský soud nezjistil řádně stav věci a nevypořádal se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí, zejména s tvrzeními, že v případě návratu do země původu mu hrozí riziko vážné újmy a pronásledování z důvodu národnosti. Žalovaný i krajský soud se při posouzení možnosti doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, omezily na tvrzení, že nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl na Ukrajině vystaven skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel přitom uvedl, že se důvodně obává, že v případě návratu na Ukrajinu obdrží povolávací rozkaz, a v případě nenastoupení na vojnu bude stíhán ukrajinskými státními orgány, a dále vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či pronásledování pro svůj ruský národnostní původ. Společenské struktury, jimiž se cítí stěžovatel ohrožen, se politicky hlásí k nacionalistickému hnutí tzv. banderovců, kteří se ujali moci po tzv. Euromajdanu, sérii masových občanských protestů probíhajících na Ukrajině v listopadu 2013. Banderovci se politicky vymezují proti proruské části společnosti. Vzhledem k tomu, že se nacionalistické skupiny dostaly k moci na Ukrajině v posledních letech, má stěžovatel důvodnou obavu, že se stane objektem msty a nenávisti ze strany skupin napojených na tzv. banderovce právě z důvodu jeho ruského národnostního původu. V tomto ohledu stěžovatel krajskému soudu vytýká naprosté nepochopení situace na Ukrajině; k tomu, aby zde byl jedinec pronásledován, není třeba, aby se politicky jakkoliv angažoval; pouhá ruská národnost vyznačující se užíváním ruštiny, jazykově odlišné od ukrajinštiny, bývá běžně důvodem pronásledování v západní části Ukrajiny (Černovická oblast), odkud stěžovatel pochází. Dle stěžovatele tato skutečnost zakládá sama o sobě důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[8] Důvodem pronásledování a ponižujícího zacházení v zemi původu stěžovatele bývá rovněž nenastoupení do armády; stěžovatel v tomto kontextu odkazuje na incident z 28. 10. 2017, kdy byl proveden policejní zátah na klub Jugendhub v Kyjevě, při němž bylo zbito a následně zatčeno třicet dva mužů, kteří se pokoušeli vstupu do armády vyhnout. Dle stěžovatele krajský soud k tvrzením o strachu z pronásledování z důvodu národnosti a o existenci hrozby vážné újmy v důsledku nenastoupení do armády, nepřihlédl, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud nebezpečí hrožící stěžovatele bezdůvodně bagatelizoval a nesprávná skutková zjištění soudu vyústila nutně ve vydání nezákonného rozsudku.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí; dle přesvědčení žalovaného postupoval soud v souladu s platným právním řádem; rozsudek je logicky a dostatečně odůvodněný; soud se zabýval situací stěžovatele a všemi námitkami uvedenými v žalobě, jeho argumenty jsou podloženy potřebnými podklady a četnými judikáty Nejvyššího správního soudu, přičemž odůvodnění rozsudku je přesvědčivější než argumenty zmiňované v podané žalobě. Na doplnění žalovaný uvádí, že stěžovatel jakožto státní občan Ukrajiny ruské národnosti, má možnost také pobývat v oblastech, kde žije vysoké procento obyvatel ruské národnosti, pokud se obává nevraživosti ze strany osob ukrajinské národnosti – např. v Charkovské, Záporožské, Oděské. Žalovaný podotýká, že v kasační stížnosti jsou uváděny také námitky proti rozhodnutí správního orgánu, avšak ve smyslu § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná,

a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku vojenské služby na Ukrajině, resp. pronásledování z důvodu odmítnutí jejího výkonu, aktuálnost zpráv o zemi původu stěžovatele a možné pronásledování z důvodu ruské národnosti. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Krajský soud hrozbu nebezpečí pronásledování ani vážné újmy v případě stěžovatele neshledal; své rozhodnutí přitom vystavěl na tom, že situaci na Ukrajině lze považovat za stabilizovanou a samotnému stěžovateli žádné nebezpečí nehrozí. Branná povinnost sama o sobě nepředstavuje pronásledování či vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Nejvyšší správní soud podotýká, že nelze přehlédnout, že stěžovatel přistoupil k podání žádosti o mezinárodní ochranu teprve až poté, co pozbyl pobytové oprávnění; ostatně stěžovatel sám přiznává, že žádost o mezinárodní ochranu je jeho poslední možnost k legalizaci jeho pobytu v České republice. Snaha o legalizaci pobytu bez dalšího však v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepředstavuje; viz rozsudky ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43.

[15] Nejvyšší správní soud si je vědom složité situace na Ukrajině, nicméně nelze přehlédnout, že stěžovatel pochází z Černovické oblasti ležící v jihozápadní části Ukrajiny, kde rovněž před svým odjezdem pobýval. V této části (západní) Ukrajiny žádný ozbrojený konflikt neprobíhá; ostatně stěžovatel své námitky primárně nesměřoval vůči bezpečnostní situaci jako takové, ale vůči související branné povinnosti, resp. nenastoupení vojenské služby. K bezpečnostní situaci proto postačí pouze uvést, že se jí Nejvyšší správní soud zabýval v mnoha svých rozhodnutích, na které lze pro stručnost odkázat – viz např. např. rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, či usnesení ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40, a ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Azs 261/2018 - 38. Pokud jde o dílčí námitku týkající se možného pronásledování z důvodu

pokračování

příslušnosti k ruskojazyčné menšině, k tomu lze poukázat, že stěžovatel neuvedl nic konkrétního, co by jeho obavy potvrzovalo; jde pouze o hypotetická tvrzení; v tomto směru lze odkázat na rozhodnutí NSS, která se situací rusky hovořícího obyvatelstva na Ukrajině věnují (např. usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 383/2017 - 23, bod 26, nebo usnesení ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 378/2017 - 25, bod 10).

[16] Pokud jde právě o zmíněnou brannou povinnost, Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ta je sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34, či rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49). Její odmítání samo o sobě pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nepředstavuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Současně však Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že z dostupných zpráv o zemi původu stěžovatele vyplývá, že na Ukrajině existuje alternativní (civilní) vojenská služba, která je běžně vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit na vojenskou službu z náboženských důvodů. Vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do oblastí bojů na východě země. Odvodní věk je stanoven zákonem mezi 18 až 27 lety; v roce 2014 proběhly řádné odvody na základní vojenskou službu mužů ve věku 18 až 25 let v květnu až červenci a říjnu až listopadu; v letech 2015 až 2019 byli k výkonu základní vojenské služby povoláváni muži ve věku 20 až 27 let. Délka trvání základní vojenské služby je stanovena na 18, resp. 12 měsíců pro osoby s vyšším nebo vysokoškolským vzděláním (viz informace o Ukrajině ze dne 25. 4. 2019 – situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, která je založena ve správním spise).

[17] Stěžovatel sice v průběhu řízení o žádosti tvrdil, že jeho vztah k Ukrajině je vlažný a označil sám sebe za pacifistu, zcela však pominul právě možnost výkonu civilní služby; současně nenamítal, že by i výkon civilní služby byl pro něj nepředstavitelný např. z důvodu náboženského přesvědčení. V případě stěžovatele také nelze přehlédnout, že byť měl dle svého tvrzení problémy v roce 2014 na ukrajinských hranicích, vycestoval, a to přesto, že mu dle vlastního tvrzení ve stejném roce doručili povolávací rozkaz, který měla převzít jeho nevlastní sestra. Stěžovatel však v průběhu správního a soudního řízení žádný povolávací rozkaz nepředložil a nadto mu ukrajinské orgány bez problémů vydaly v červnu 2015, v jeho 27 letech, cestovní pas, jehož kopii přiložil k žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto okolnosti svědčí o tom, že ukrajinské orgány neprojevují o stěžovatele takový zájem, který by mohl představovat pronásledování (či jeho hrozbu) ve smyslu zákona o azylu, jak se stěžovatel snaží navodit. Nenastoupení vojenské služby samo o sobě pronásledování nepředstavuje, stěžovateli je navíc nyní již 33 let, je tedy mimo odvodní věk. Obavy stěžovatele z pronásledování se proto za takovýchto okolností jeví jako neopodstatněné.

[18] Pokud pak jde o aktuálnost podkladů – zpráv o zemi původu, Nejvyšší správní soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 1. 2020. Opírá se přitom mj. o podklady, které byly vydány v průběhu roku 2019. Nejvyšší správní soud uvádí, že zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování či vydání takové zprávy uplynul určitý čas (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS); naopak je potřeba vycházet z jejich obsahu, tj. zda informace v nich obsažené odpovídají aktuální situaci; stěžovatel však neuvedl v kasační stížnosti nic, co by aktuálnost použitých zpráv zpochybňovalo; pouze odkazoval na incident z 28. 10. 2017, tj. událost starší než žalovaným použité podklady. Stěžovatel neuvedl, v čem se situace na Ukrajině měla od doby zpracování uvedených zpráv změnit a v čem by tyto zprávy měly skutečné situaci na Ukrajině odporovat. Za této situace Nejvyšší správní soud má zprávy o zemi původu založené ve správním spise za přiměřeně aktuální.

[19] Podle stěžovatele by snad dále jeho žádost měla zakládat také důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, v kasační stížnosti však nijak blíže nekonkretizoval, proč by tomu tak mělo být. Z jeho výpovědi nicméně vyplývá, že jeho otec a nevlastní sourozenci žijí v jeho zemi původu, stěžovatelova matka žije v Rakousku a podle vyjádření žalovaného ze dne 23. 9. 2020 je stěžovatel hlášen na jiné adrese, než jakou uváděl při jednání před krajským soudem, a na které měl sdílet společnou domácnost s přítelkyní. Nelze tak než přisvědčit závěru krajského soudu, že vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť jediná uváděná osobní vazba stěžovatele na území ČR nepředstavuje natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, aby bylo možno zcela uvažovat o zásahu do jeho práva na rodinný život relevantní intenzity.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od ustálené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[22] Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně – advokátka JUDr. Helena Nutilová, Ph.D.; v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud jmenované zástupkyni určil odměnu za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti). Za každý tento úkon náleží advokátce odměna 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Zástupkyně v řízení u zdejšího soudu nedoložila, že by byla plátcem DPH, bude jí tedy vyplacena uvedená částka z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

#### **P o u č e n í :**

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 8. dubna 2021

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu